

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXII. Gregorii Papae I. Ad Evmдем. De Ioanne episcopo
Constantinopolitano, qui sibi vniuersalis nomen arrippuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

EPISTOLA XXXII.

GREGORII PAPÆ I.

AD EVMDEM.

De Ioanne episcopo Constantinopolitano, qui sibi
vniuersalis nomen arripuit.

Gregorius Mauricio Augusto.

PISSIMVS atque a Deo constitutus dominus noster, in-
ter ceteras augustorum ponderum curas, conseruan-
da quoque sacerdotali caritati rectitudine studii spiritualis
inuiulat: videlicet pie veraciterque considerans, nemi-
nem posse recte terrena regere, nisi nouerit diuina tracta-
re, pacemque reipublicæ ex vniuersalis ecclesiæ pace pen-
dere. Quæ enim, serenissime domine, virtus humana,
quodque carnei robur brachii contra vestri Christianissi-
mi culmen imperii irreligiosas præsumeret manus erige-
re, si studeret concors sacerdotum mens redemptorem
suum lingua pro vobis atque vt oportebat meritis exora-
re? Aut quis ferocissimæ gentis gladius in necem fidelium
tanta crudelitate grassaretur, nisi nostra vita, qui sacerdo-
tes nominamur, & non sumus, a prauissimis grauaretur
operibus? Sed dum nos competentia nobis relinquimus,
& nobis incompetencia cogitamus, peccata nostra barba-
ricis viribus sociamus, & culpa nostra hostium gladios exa-
cuit, quæ reipublicæ vires grauat. Quid autem dicturi su-
mus, qui populum Dei, cui indigne præsumus, peccato-
rum nostrorum oneribus premimus? qui quod per lin-
guam prædicamus, per exempla destruimus? qui iniqua
docemus operibus, & sola voce ea quæ sunt iusta præten-
dimus? Ossa ieiuniis atteruntur, & mente turgemus. Cor-
pus despectis vestibus tegitur, & elatione cordis purpu-
ram superamus. Iacemus in cinere, & excelsa non despici-
mus. Doctores humilium, duces superbiæ, ouina facie lu-
pinos dentes abscondimus. Sed quis horum finis est, nisi
quod hominibus suademus, Deo autem manifesti sumus?
Quamobrem prouidentissime piissimus dominus noster
ad compefcendos bellicos motus pacem quarit ecclesiæ,
atque ad huius compagem sacerdotum dignatur corda re-
ducere. Quod quidem ego opto, atque quantum ad me

Ioan. diac.
lib. 3. cap.
51.

attinet, serenissimis iussionibus obedientiam præbeo. Quia vero non causa mea, sed Dei est: & quia non solus ego, sed tota turbatur ecclesia, quia piæ leges, quia venerandæ Synodi, quia ipsa Domini nostri Iesu Christi mandata superbi atque pompatici cuiusdam sermonis inuentione turbantur; piissimus dominus locum secet vulneris, atque resistentem ægrum Augustæ auctoritatis vinculis constringat. Adstringendo enim, statû reipublicæ subleuatis: & dum talia reciditis, de regni vestri prolixitate tractatis. Cunctis ergo euangelium scientibus liquet, quod voce dominica sancto & omnium apostolorum Petro principi apostolo totius ecclesiæ cura commissâ est; ipsi quippe dicitur: *Petre, amas me? pasce oues meas.* Ipsi dicitur: *Ecce satanas expetiit cribrare vos sicut triticum, & ego pro te rogaui, Petre, ut non deficiat fides tua: & tu aliquando conuersus confirma fratres tuos.* Ipsi dicitur: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferi non præualebunt aduersus eam. Et tibi dabo clauēs regni cælorum: & quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum & in cælis: & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis.* Ecce clauēs regni cælestis accipit, potestas ei ligandi ac soluendi tribuitur, cura ei totius ecclesiæ & principatus committitur, & tamen vniuersalis apostolus non vocatur: & vir sanctissimus confacerdos meus Ioannes vocari vniuersalis episcopus conatur. Exclamare compellor ac dicere: O tempora, o mores! Ecce cuncta in Europæ partibus barbarorum iuri sunt tradita, destructæ vrbes, euerfa castra, depopulatæ provinciæ, nullus terram cultor inhabitat, sæuiunt & dominantur quotidie in necem fidelium cultores idolorum, & tamen sacerdotes, qui in pauimento & cinere flentes iacere debuerunt, vanitatis sibi nomina expetunt, & nouis ac profanis vocabulis gloriantur. Numquid ego hac in re, piissime domine, propriam causam defendo? Numquid specialem iniuriam vindico? & non magis causam omnipotentis Dei, & causam vniuersalis ecclesiæ? Quis est iste, qui contra statuta euangelica, contra Canonum decreta, nouum sibi vsurpare nomen præsumit? Vtinam vel sine aliorum imminutione vnus sit, qui vocari appetit vniuersalis. Et certe multos Constantinopolitanæ ecclesiæ in hæreseos voraginē incidisse nouimus sacerdotes, & non solum hæreticos, sed
etiam

Ioan. 21.
Luc. 22.

Math. 16.

etiam hæresiarchas factos. Inde quippe Nestorius, qui mediator Dei & hominum Iesum Christum duas esse personas existimans, quia Deum fieri hominem potuisse non credidit, usque ad Iudaicam perfidiam erupit. Inde Macedonius, qui consubstantiali Patri & Filio Spiritum sanctum Deum esse denegauit. Si igitur illud nomen in ea ecclesia sibi quisquam arripuit, quod apud bonorum omnium iudicium fuit, vniuersa ergo ecclesia, quod absit, a statu suo corruit, quando is qui appellatur vniuersalis cadit. Sed absit a cordibus Christianorum nomen istud blasphemiae, in quo omnium sacerdotum honor adimitur, dum ab vno sibi dementer arrogatur. Certe pro beati Petri apostolorum principis honore, per venerandam Calchedonensem Synodum Romano pontifici oblatum est: sed nullus eorum vnquam hoc singularitatis nomen assumpsit, nec vocabulo uti consensit, ne, dum priuatum aliquid daretur vni, honore debito sacerdotes priuarentur vniuersi. Quid est ergo quod nos huius vocabuli gloriam & oblatam non quaerimus, & alter sibi hanc arripere etiam non oblatam praesumit? Ille ergo magis est piissimorum dominorum praeceptione flectendus, qui praeceptis canonicis obedientiam praebere contemnit. Ille coercendus est, qui sanctae vniuersali ecclesiae iniuriam facit, qui corde tumet, qui gaudere de nomine singularitatis appetit, qui honori quoque imperii vestri se per priuatum vocabulum superponit. Ecce omnes hac de re scandalum patimur. Ad vitam ergo rectam reuertatur auctor scandali, & omnia sacerdotum iurgia cessabunt. Ego enim cunctorum sacerdotum seruus sum, in quantum ipsi sacerdotaliter viuunt. Nam qui contra omnipotentem Dominum per inanis gloriae tumorem atque contra statuta patrum suam ceruicem erigit, in omnipotenti Domino confido, quia meam sibi nec cum gladiis flectit. Quid autem nuper in hac vrbe ex huius auditu vocabuli gestum sit, Sabiniano diacono ac responsali meo subtilius indicaui. Cogitet ergo dominorum pietas de me proprio suo, quem specialiter praeter ceteris semper fouit atque continuit, qui & vobis obedientiam praebere desidero, & tamen de mea negligentia reperiri reus in superno tremendoque iudicio pertimesco. Ac secundum petitionem praedicti Sabiniani diaconi, aut piis-

simus dominus ipsum dignetur iudicare negotium, aut
 sæpe nominatum virum vt ab hac tandem intentione ces-
 set deflectere. Si ergo iudicio pietatis vestræ iustissimo, vel
 clementibus admonitionibus cesserit, omnipotenti Deo
 gratias referimus, atque de concessa per vos omni ecclesiæ
 pace gaudemus. Sin autem in eadem diutius contentione
 perstiterit, hac de re iam veritatis sententiam certam tene-
 mus, quæ ait: *Omnis qui se exaltat humiliabitur.* Et rursus scri-
 ptum est: *Ante ruinam exaltabitur cor.* Ego autem domi-
 norum iussionibus obedientiam præbens, prædicto con-
 sacerdoti meo & dulciter scripsi, & humiliter, vt ab hac ina-
 nis gloriæ appetitione sese emendet admonui. Si igitur me
 audire voluerit, habet deuotum fratrem: si vero in super-
 bia persistit, iam quid assequatur aspicio, quia illum sibi ad-
 uersarium inuenit, de quo scriptum est: *Deus superbis resi-*
stet, humilibus autem dat gratiam.

Luce 14. &
 18.
 Prou. 16.

Iac. 4.

EPISTOLA XXXIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD CONSTANTINAM AVGVSTAM.

De peruersitate iudicii in Sardinia, Corsica, & Sicilia.

Gregorius Constantinae Augustæ.

Grat. 11. q.
 1. cap. 8.
 Iuo p. 13. c.
 36.

CVM serenissimam dominam sciam de cælesti patria
 atque animæ suæ vita cogitare, culpam me committe-
 re vehementer existimo, si ea quæ pro timore omnipoten-
 tis domini sunt suggerenda siluero. Dum in Sardinia insu-
 la multos esse gentiles cognouissem, eosque adhuc prauæ
 gentilitatis more idolorum sacrificiis deferuire, & eius-
 dem insulæ sacerdotes ad prædicandum Redemptorem
 nostrum torpentes existere, vnum illuc ex Italia episco-
 pis misi, qui multos gentilium ad fidem domino coope-
 rante conuertit. Sed quidam rem mihi sacrilegam nuntia-
 uit: quia hi qui in ea idolis immolant, iudici præmium
 persoluunt, vt eis hoc facere liceat. Quorum dum qui-
 dam baptizati essent, & immolare iam idolis desiuis-
 sent, adhuc ab eodem insulæ iudice etiam post baptismum præ-
 mium illud exigitur, quod dare prius pro idolorum im-
 molatione consueuerant. Quem cum prædictus episcopus
 increparet, tantum se suffragium promisisse respondit,